amiljen Flindt.

Fortælling
af
J. J. F. Friis

(Fortſ. fra forr. No.)

t hun ſagde dette, fjernede hun ſig; det var bleven Ida endnu mere at hun følte ſig inderlig ulykkelig. n første Dag efter Flindts og Idas tale nede i Haven var Husets Herre mere taus og tilbageholdende imod , end han ellers plejede; men efter- den drev ogſaa denne lille Byge over an var igjen den ſamme forekom- e Mand, ſom da hun første Gang am i hans eget Hus.

Dag kom han ind i Dagligſtuen, Ida opholdt ſig, og foreſlog hende lge med til Præſtegaarden, hvorhen etningen førte ham.

Det er en vakker Familje, i hvis Sel- jeg er overbevist om, De vil befinde vel," tilføjede han.

a havde forlængst været forberedt et ſaadant Tilbud og havde desaar- vervejet ſit Svar.

Tusind Tak for Deres venlige Ind- ſe, men De maa ikke tage mig det ov, at jeg ikke kan modtage den."

Hvorfor ikke?" henkaſtede Flindt.

Fordi jeg frygter for at fortørne ; thi modtager jeg Deres venlige ud, ſaa maa jeg knytte en Bøn der- om vilde gjøre mig uſigelig lykkelig, den blev opfyldt, men det tør jeg e haabe. Tillader De, at jeg ſiger , hvad jeg ſaa vilde bede Dem om?"

Jeg kan godt gjætte, hvad De ønſker, en Bagger," ſvarede Flindt mørkt; n jeg kan ikke opfylde Deres Ønſke, er umuligt. Dog vil jeg ſige Dem, i nu engang berøre dette, at var De ſaa henſynsfuld i Deres Ord og ræden, tillod jeg ikke diſſe Hentyd- ger."

Har jeg maaſke fornærmet Dem, ſaa r jeg Dem undſkylde det, og tilgiv a, naar jeg ſiger Dem, at hvad De er der er umuligt for Dem, vil være ſaare let, naar De blot ſelv vilde," e Ida med Overbevisningens hele me.

Det maa De ikke forlange af mig." Jeg forlanger jo Intet, dertil har ingen Ret; jeg beder kun, men beder inderligt, ſom et Menneſke kan bede," blev Ida, idet hun ſaa ſaa bønligt Flindt med ſine milde, blaa Øjne, et ikke kunde Andet end gjøre Indtryk ham.

Der var en Tid," ſvarede han efter en Betænkning, „da jeg vilde være en raſende, om Nogen havde gjort en ſaadan Anmodning; men Deres rtensgodhed afvæbner min Fortør- ſe," vedblev han med et Udtryk i emmen, ſom om han vaklede.

Altſaa er jeg ſaa lykkelig, at De op- der min Begjæring?" ſpurgte Ida med ſmigrende Stemme.

Nej, nej, det var ingenlunde Menin- ," ſvarede den ſtivſindede Mand ha- . „Desuden er jeg overbevist om, at Flindt ikke vilde modtage Indbydel- , om den gjordes hende."

O, derom er jeg aldeles forſikret," blev Ida med den meſt levende Glæde. kke ſandt, De ſiger altſaa Ja, og Gud ſigne Dem derfor!"

Jeg vil komme Deres Ønſke imøde, øken Bagger, ſaa vidt, ſom jeg endog en halv Time ſiden vilde have anſet en Umulighed. Min Vogn ſkal ſtaa Fru Flindts og Deres Naadighed; de ſaa i Forening til Præſtegaarden. t er allerede et ſtort Offer, jeg brin- Dem, maa De tro; mine Forretnin- kan jeg godt opſætte nogle Dage."

Nej, Hr. Flindt, en Mand bør ikke re Noget halvt, og jeg tror, at De ndſt af Alle er iſtand dertil," vedblev a mere driſtig. „Vær nu ſelv Kudſk, n De plejer, naar De gjør ſmaa Ture; e kan tro, den kjære Gud vil velſigne em for denne Overvindelſe, der vil ore Dem ſaamegen Ære."

I ſin Iverighed greb Ida Flindts Haand r at give ſin Bøn Eftertryk.

„Ikke ſandt," vedblev hun, „De ſiger a? O, hvor gjør De mig lykkelig!"

„Falſke, giftige Slange!" lød i det amme Fruens Stemme bagved hende, i næſte Øjeblik ſank Fruen afmægtig Jorden.

Ida blev i første Øjeblik maalløs af kræk og Fortvivlelſe over dette nye redesudbrud, men ilede derefter hen til ruen, ſom hun forgjæves forſøgte at ſte; men nu kom Flindt ſelv til, og et han bar ſin Kone ſom et Barn paa ne ſtærke Arme og lagde hende paa engen i hendes eget Værelſe, lod han n Kind hvile paa hendes kolde Pande Øjeblik, hvorefter han forlod Stuen ed ilſomme Skridt.

Paa Grund af den Hjælp, der blev det hende, kom Fru Flindt ſnart til ſig lv igjen; men neppe havde hun faaet je paa Ida, der ſad ved hendes Seng, førend hun udbrød med en Stemme, der meſt lignede et hyſteriſk Skrig: „Bort, bort fra mine Øjne, Du frække Kvinde! Jeg foragter, jeg hader og afſkyr Dig!" Ida forholdt ſig ganſke rolig, idet hun følte den inderligſte Deltagelſe for hende. Fruen laa med Hænderne for Øjnene, ſom for ikke at ſe den unge Pige.

At et ſaa uſkyldigt Anſigt kunde bedrage? Men hun kunde ikke Andet, hun maatte elſke ham!

„Hvad, De er her endnu?" udbrød hun, da hun havde taget Hænderne fra Øjnene. „De ſkammer Dem endog ikke! Hvor er Karen? Hvorfor gik hun, da hun havde baaret mig herind?"

„Karen bar Dem ikke herind, Frue," ſagde Ida venligt.

„Hvem var det da?" ſpurgte Fruen. „De kunde jo ikke gjøre det."

„Det var Deres Mand, ſom løftede Dem op og bar Dem herind paa ſine Arme," ſvarede den unge Pige med Eftertryk.

„Det er umuligt," hviſkede Fruen med neppe hørlig Stemme.

„Og dog er det ligeſaa ſandt, ſom De atter har pint Dem ſelv uden mindſte Grund. Tillader De, Frue, at jeg fortæller Dem, hvad der gav Anledning til, at jeg havde taget Hr. Flindts Haand?"

„Jeg ønſker at høre Deres Retfærdiggjørelſe," ſvarede Fruen noget koldt.

„Saa faar De Intet at høre," var den unge Piges beſtemte Svar. „Jeg har Intet at undſkylde, endſige at retfærdiggjøre mig for."

Fruen ſaa viſt paa hende.

„Jeg vil høre Dem," ſagde hun endelig, „og jeg vil tro Dem; De kan umulig bedrage mig."

Ida fortalte nu i Korthed om Flindts Indbydelſe til hende, at kjøre med til Præſtegaarden, at han, efter Idas indtrængende Bøn, havde givet ſit Samtykke til, at hun i hans Navn indbød Fruen til at deltage i Turen. Denne laa et Øjeblik ſom maalløs.

„Kom til mit Hjerte, Du, mit elſkede Barn," udbrød hun, næſten med lidenſkabelig Heftighed. „Jeg vil ikke bede om Din Tilgivelſe, thi Dit fromme Hjerte har allerede givet mig den. O, Gud velſigne Dig! Du ſkal herefter blive for mig ſom en Datter, hvad ſaa end Flindt vil ſige dertil. Hvad er Dit Fornavn? Jeg ved det ſaamænd ikke engang."

„Ida," ſvarede den unge Pige, idet hun viklede ſig med Blidhed af Fruens Arme.

„Nu vel, Ida, vil Du gjøre mig den Glæde, at jeg maa betragte Dig ſom min Datter? Begge Dine kjære Forældre ere bortdøde, har jeg hørt; er det ſaa?"

„Ja," hviſkede den unge Pige med taarekvalt Stemme.

„Nu vel, ſaa ſkal jeg være Din Moder og jeg ſkal elſke Dig til min Dødsſtund. Gaa nu, mit kjære Barn, og lad mig være ene."

„Men har De overſet," ſpurgte Ida, uden at agte paa Fruens Ord, „at De endnu har en Uret at gjøre god?"

„Har jeg krænket Dig endnu mere, da er det ſket mig ubevidſt."

„Det er ikke mig, jeg her tænker paa," bemærkede Ida.

„Men hvem da?" ſpurgte Fruen forundret.

„Hvem det er, maa Deres eget Hjerte ſige Dem, kjære Frue. Jeg ſkal ikke oftere minde Dem derom; men i dette Øjeblik er det nødvendigt. De ſagde nemlig ſelv, at De fornærmede mig, men husk paa, at De derved tillige krænkede Deres Mand."

„Min Mand, min Mand? Jeg forſtaar Dig ikke."

„Kjære Fru Flindt! Deres Beſkyldning mod mig maatte dog ligeſaa vel gjælde Deres Mand," ſagde Ida bebrejdende.

„Du ſkal have Tak, at Du minder mig derom; jeg har i Sandhed ikke tænkt herpaa," ſagde Fruen.

„Og ſaa tillader De, at jeg i Deres Navn beder ham tilgive Dem?"

„Gjør det, gjør det kun i mit Navn."

„Og ſaa maa jeg ogſaa bringe ham Deres Tak for Indbydelſen til Kjøreturen, ſom Forholdene forhindrede?"

Fruen taug, men Ida ſyntes ikke at lægge Mærke dertil.

„Og jeg maa ſige ham, at De med Glæde havde modtaget Indbydelſen?"

„Jeg tror ikke, jeg havde gjort det," hviſkede Fruen.

„Jo, De havde," ſvarede Ida ſmilende. „De kunde ikke have ſagt Nej dertil. Maa jeg ſige Dem, hvorfor jeg tror det?"

Fruen nikkede til Tegn paa Samtykke.

„De elſker Deres Mand altfor højt til, at De vilde have ſkudt hans venlige Tilnærmelſe fra Dem."

„Men hvoraf tror De...?" og Fruen afbrød ſig ſelv, idet en let Rødme farvede hendes Kinder.

„Kjæreſte Frue," ſagde Ida, idet hun tog hendes Haand imellem begge ſine, „det kan De ikke altid ſkjule, og hvor ung jeg er, ſaa er jeg da ogſaa Kvinde," vedblev hun, idet hun blev bluſſende rød.

„Ja, Ida," ſvarede Fruen bevæget, „Du har Ret. Jeg elſker min Mand med den ſamme Kjærlighed ſom i mine Ungdomsdage, og derfor er det, at jeg ikke har villet leve adſkilt fra ham. Jeg pinte og plagede ham med den urimeligſte Jaluſi og min lidenſkabelige Heftighed næſten fra den første Stund, jeg blev hans Ægtefælle. Jeg har ſelv forſpildt al huslig Lykke og tilbragt et Liv fuldt af Selvbebrejdelſer og Kval, og ſaaledes maa det vare ved; thi om jeg ogſaa vilde trygle ham om Tilgivelſe for al min Uret imod ham — han tilgav mig aldrig."

„Men naar De nu bedrog Dem ſelv, naar nu han elſkede Dem med ſamme Inderlighed, ſom De elſker ham? Jeg tror i det Mindſte, at det er Tilfældet."

„Skulde det være muligt?" ſagde Fruen ſom for ſig ſelv. „Jeg har undertiden havt ſamme søde Tanke, og det har for et Øjeblik gjort mit Hjerte ſaa inderlig glad, men jeg har ſtraks bortjaget den, thi jeg har troet, at jeg ſkuffede mig ſelv."

„Men naar nu den Tanke opſtaar hos Dem, jag den ſaa ikke bort, kjære Frue; men nærm Dem ham, om kun til en Begyndelſe ved at takke ham for Indbydelſen, eller fordi han ſaa omhyggelig tog Dem paa ſine Arme og bar Dem ind i Deres Værelſe. Derſom De kan overvinde Dem ſelv ſaameget og gjøre det første Skridt til at forſone Dem med Deres Mand — De maa tro, kjæreſte Frue, at det vilde blive den lykkeligſte Stund i Deres Liv."

„Nej, nej, det kan aldrig i Evighed ſke!" udbrød Fruen ligeſom forfærdet.

„Saa bedrager De Dem ogſaa ſelv, kjære Frue," ſagde Ida bedrøvet, „ſaa elſker De ham heller ikke med den Ømhed, ſom De ſelv tror, og, kjære Moder — jeg maa nok i dette Øjeblik kalde Dem ſaaledes? — det er dog Kvinden, der bedre forſtaar at nærme ſig Manden end omvendt, ſkjøndt han maaſke har begaaet en Uret mod hende, endſige da, hvor det Modſatte ſynes at være Tilfældet. Er det dog ikke ſaa naturligt?"

„Kjære Barn, der er En, ſom Du elſker ſelv, ellers kunde Du ikke tale til mig med den Følelſe?" ſpurgte Fruen deltagende, idet hun ſlyngede ſin Arm om hendes Liv. „Du græder, kjære Ida, maaſke har Du alt havt Skuffelſer?"

„Nej," ſagde Ida vemodig, idet Blodet ſteg op i hendes Kinder.

„Nu, jeg har heller ikke Ret til at trænge mig ind i Dine Hemmeligheder, min kjære Pige; men en Glæde ſkal Du dog have, og derfor vil jeg bede Dig ſige Flindt, hvor taknemlig jeg er for hans Godhed og Omhyggelighed; men nu maa Du ogſaa overlade mig til mig ſelv, thi Du kan tro, jeg trænger mere end Du aner til at være ene med mig ſelv og mine Tanker. Gud velſigne Dig, mit Barn og Farvel!"

Endnu ſtod Ida et Øjeblik, uvis om hun ſkulde gaa eller blive, men et Blik paa Fruens lidende Tilſtand overbeviſte hende om, at hun gjorde bedſt i at opfylde hendes Ønſke, og med et venligt Nik til hende forlod hun Værelſet.

Da den unge Pige var kommen ind i ſit Værelſe, fremtog hun et Brev, der havde været omhyggelig gjemt i en Mappe. I Begyndelſen udbredte et lykkeligt Smil ſig over hendes Aaſyn, efterhaanden ſom hun læſte det.

„Chriſtian Brown," hviſkede hun til ſig ſelv, „ja, her ſtaar det dyrebare Navn. Hvor er Du nu, og ſkal Du nogenſinde komme tilbage for at indfri Dit Løfte, ſom Din Kjærlighed udtalte?"

Hun bøjede Hovedet; en Taare ſtjal ſig frem i hendes Øje, og med et Suk blev Brevet atter foldet ſammen og ſtukket ind i Mappen.

Herren arbejder med.

Da vi tog Afſked med Ida Bagger i forrige Kapitel, befandt hun ſig endnu i ſit Værelſe; men vi møde hende nu igjen, idet hun traadte ind i Dagligſtuen, hvor hun traf Stuepigen, og af hende erfarede hun, at Flindt var gaaet ud, ſom hun antog, til Præſtegaarden, ſamt at han ikke kunde ventes hjem før ſent om Aftenen. Heller ikke Fruen ſaa hun mere til den Dag, da hun forblev paa ſit Værelſe, og hun var ſaaledes overladt ganſke til ſig ſelv.

Hun benyttede denne Enſomhed til atter og atter at overveje, hvad der foregik omkring hende, og til paany i ſit ſtille Sind at gjøre det Løfte, intet forſonende Ord at ſpare, naar Lejlighed dertil gaves, for dog om muligt at faa diſſe Menneſker, ſom hun, uagtet alt det Forunderlige i deres Opførſel, dog holdt af, til at indſe, hvorledes de ſelv forſpildte deres eget Livs Lykke, og hun følte med en inderlig Glæde, at Begyndelſen, der er ſaa vanſkelig, allerede var gjort; forreſten fatte hun ſin Lid til Fremtiden.

Det ſkulde imidlertid føje ſig ganſke anderledes end hun havde Aneſe om. Da hun næſte Morgen kom ind til Theborbet og Pigen ſamtidig kom med Maſkinen, fortalte denne hende, at Herren var ſyg og derfor havde havt Bud efter Forvalteren ſør at give Beſked om Et og Andet, men at han troede, det nok blev bedre op ad Dagen.

Da Theen var færdig, lod Ida Stuepigen gaa ind og ſpørge Hr. Flindt, om han ønſkede en lille Kop; men han lod ſvare Nej, han kunde Intet nyde nu.

Fru Flindt havde naturligvis ogſaa erfaret, at hendes Mand var ſyg, og til Idas hemmelige Glæde var hun urolig derover; hun takkede hende, fordi hun havde ſendt Pigen ind til ham, og bad hende atter at lade denne ſpørge, om der var Noget han ønſkede, men Pigen bragte ſamme Svar tilbage.

„Hvorledes befinder min Mand ſig egentlig?" ſpurgte Fruen Forvalteren, da han, kort før han ſkulde tilbords om Middagen, kom ud fra Sygeværelſet.

„Jeg tror, han er mere ſyg, end han vil være ved," ſvarede Ihs paa ſin ſadvanlige langſomme Maade.

„Mon han ikke vil have Bud efter Lægen?" ſpurgte hun videre.

„Det ſpurgte jeg ham ogſaa om," ſvarede Forvalteren, „men han ſagde, at han først vilde ſe Tiden lidt an; han tænkte, at det nok gik over uden ham."

Ud paa Eftermiddagen kom Fruen hen til Ida, der ſom ſædvanlig ſad flittig beſkjæftiget, og ſagde, idet hun lagde ſin Haand paa hendes Skulder: „Føj mig i en Ting, kjæreſte Barn, og gaa ſelv ind til Flindt for at overbevise Dig om, hvorledes han egentlig har det. Gud ved, jeg gik helſt ſelv ind til ham, eller i det Mindſte fulgte jeg gjerne med Dig; men Du vil viſt give mig Ret i, at jeg ikke bør gjøre det, thi vi ville Begge komme i Sindsbevægelſe og det kan blive farligt for ham."

Ida betænkte ſig et Øjeblik og ringede derpaa paa Stuepigen, at hun ſkulde bringe en Kop The, og da hun kom med denne, lod hun hende bære den ind til Patienten, idet hun ſelv fulgte med, medens Fruen forblev i det tilſtødende Værelſe.

Saaſnart Flindt ſaa Ida, ſmilede han venligt til hende.

„Jeg tænkte ſaa ſmaat, at De nok vilde ſe ind til mig, men jeg vilde ikke bede Dem derom."

„Det er Kvindens Pligt fremfor Nogen, at ſe til den Syge," ſagde Ida med dæmpet Stemme. „Hvorledes befinder De Dem? Det forekommer mig, De har Feber."

„Jeg ved det ikke ſelv; jeg har rimeligvis forkjølet mig igaar. Jeg ſaa paa Arbejderne ude i Krumhave Skov; men det blev ſilde før jeg kom tilbage, og det var da meget koldt. Jeg tørſter uophørlig; koldt Vand er det Eneſte, der lædſker mig."

„Tillader De, at vi ſender Vognen efter Lægen?"

„Endnu ikke, Frøken Bagger, endnu ikke, thi dels har jeg ikke megen Tillid til de ærede Læger, uagtet jeg anſer min Huslæge for en meget dygtig Mand i ſit Fag, og dernæſt tror jeg ikke, det er nødvendigt endnu; men bliver det ikke bedre til imorgen, ſkal det ſke."

„Vil De blive vred, om vi ſtrax ſende Bud efter ham?"

„De ſiger beſtandig: „Vi"," ſagde Flindt ikke uden Bevægelſe.

„Ja," ſvarede den unge Pige, „hende ſom jeg ikke tør nævne, men ſom ved mig inderlig takker Dem for den venlige Indbydelſe til Kjøreturen og den Omhu, hvormed De bar hende ind i ſit Værelſe, beder Dem langt mere indtrængende end jeg, om De vil give Tilladelſe til, at Lægen bliver hentet."

„Hm," ſvarede Flindt og faldt i Tanker. Derefter udbrød han pludſelig: „Skjøndt det banker i mine Tindinger ſom om man ſlog paa en Ambolt derinde, ſaa ſig mig dog, hvorledes De og hun ſkiltes igaar."

„Hun blev i høj Grad bevæget, da hun hørte, hvorom det var, vi havde talt ſammen, men endnu mere, da jeg ſagde hende, hvor kjærligt De havde taget hende paa Deres Arme og baaret hende ind i ſit Værelſe."

„Det ſtridige Sind," mumlede Flindt, „det var højſt mærkeligt."

„Derſom De kjendte hendes Hjerteangſt og ſaa hendes Uro for Deres Skyld, ſaa....," men her bemærkede Ida, at et misfornøjet Udtryk viſte ſig paa Flindts Aaſyn, og af Frygt for at gaa for vidt, afbrød hun ſig ſelv og ſagde: „Men, ikke ſandt, vi maa nok ſende Bud efter Lægen?"

„Vil De, Frøken Bagger, ſende Bud efter ham, ſkal De have Tak," ſvarede den ubøjelige Mand, idet han lagde Eftertryk paa Ordet: De. (Fortſ.)

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præſ. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kaſſ. — W. A. Wilſon Aſſiſt. Kaſſ.

Citizens National Bank,

Grundkapital: $50,000.

ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udføres.

Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —

T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,

DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunſtige Betingelſer paa faſt Ejendom eller perſonlig Sikkerhed. Veksler udſtedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampſkibsbilletter til og fra Europa ſælges.

Notary Public tilſtede i Banken.

C. O. Schlytern, Præſ. — Jno. G. Schlytern, Aſſ. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska —

Udfører almindelig Bankforretning.
Særlig Opmærkſomhed ſkjænkes Indkaſſering, hvilket beſørges mod rimelig Vederlag.
Højeſte Rente betales paa Penge, ſom indſættes paa længere Tid.

Korreſpondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLI tilſtede i Banken.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udſtedes paa alle Europas ledende Byer. Dampſkibs-Billetter tilſalgs, til og fra alle europæiſke Punkter. Penge udlaanes paa gunſtige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank.

St. Paul, Nebraska

Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer.
Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm

DRUGGIST OG APOTHEKER,

— Forhandler af —

Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

CIGARER AF BEDSTE KVALITET.

Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter

OG JERNBANEBILLETTER

— Sælges paa Hensland eller for kontant Betaling. —

Grundejendom ſælges og byttes

Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".

Anſøgning kan gjøres ved Fred. Olſen, Nyſted, eller

Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,

41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er **den ældste ſkandinaviſke Læge i Amerika**, ſom har gjort Behandling og Kur af **kroniſke og private** Sygdomme til ſpecielt Fag, og er ſtand til at tale og brevvexle med norſke og danſke Patienter **paa deres eget Sprog.**

Duelig Behandling, Ubrødelig Taushed, Den yderſte Omſorg, Nutidens bedſte og kraftigſte Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniſke Sygdomme, ſaaſom Rheumatiſme og Gigt, Bryſtſygdomme, Leverſygdomme, Dyſpepſia eller daarlig Fordøielſe, Diarhoe, nervøs Svækkelſe, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Sukkommelſe, forſtyrrede Tanker, nedtrykt Sindsſtemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelſyge, Røſen, Ringorme, Udſlet, kort alle **kroniſke Sygdomme**, behandles med ſtort Held.

Kvindeſygdomme af ethvert Slags, ſaaſom **almindelig Svækkelſe, Nervefvaghed, Underlivsuordener, uregelmæssig Menſtruation, Leucorrhoea, Rygſmerter** og hvilkenſomhelſt Sygdom **eiendommelig for Kvinder,** behandles med den yderligſte Omſorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Udſvindigheder og Udſvævelſer, ſaaſom **Nappelſe, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyſt hos Mand og Kvinde, uſtikket til Forretning, unaturlige Udtømmelſer, Nyre- og Blære-Sygdomme, ſvag Ryg,** ſmertefuld **Urinladning,** behandles hurtigt, og i **dybeſte Taushed** ved ſikre og ufeilbarlige Midler, **ukjendte af andre herværende Læger.** Undgaa ubetænkende Kvakſalvere med deres Pukkelrier og Skrifter, ſom kun er Bedragerri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, ſom paa kort Tid og med aldrig ſvigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner ſendes overalt med ſtor Omſorg og i **dybeſte Hemmelighed.**

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beſkrivelſe af Menneſkelegemet og dettes forſkjellige Organer, de almindeligt forekommende kroniſke Sygdomme, deres Forebyggelſe og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelſen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udſvævelſer og deres Følger etc., og burde læſes af alle unge Mænd. Sendes frit i forſeglet Omſlag ved Modtagelſe af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne ſkrives med **fuld Tillid og Fortrolighed,** da jeg ſelv i egen Perſon aabner, læſer og besvarer dem alle. Alle Breve addresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.